

INTERVIEW Yvonne Hijman-Neuteboom

# 'Ik kom het beste en het slechtste van de mens tegen'

Dieren vormen de rode draad in het leven van Yvonne Hijman-Neuteboom (59). Als coördinator van de Dierenambulance regio Leiden staat ze dag en nacht klaar voor gewonde vogels, katten, honden, tot muizen, wasbeerhonden en egels aan toe. In de afgelopen topmaanden kwam ze weer handen te kort en steeg het aantal ritten van de 45 jaar oude dierenambulance tot recordhoogten.

## Volop in actie

„Sorry dat ik wat later ben. Net voor je kwam, kreeg ik een belletje dat er een paar straten verderop een kitten in het motorblok van een auto was terechtgekomen. De eigenaar in paniek. Dan denk ik: daar rij ik even heen. Ze hadden de ANWB al gebeld, maar ik kreeg de frummel er zelf uit, dus heb ik de ANWB afgebeld. Als je die vrouw in tranen had gezien met: 'O, mijn kindje, je bent nog heel ook', dat is toch geweldig? Dat zijn de succesverhalen waar ik op drijf, daár doe ik het voor.”

## Rode draad

„Beestjes zijn de rode draad in mijn leven, van kinds af aan al. Ik ben opgegroeid in hartje Leiden, de Zonneveldstraat. Mijn ouders hadden een caravan in een boomgaard bij een boer in Roelofarendsveen. Als zeventjarige haalde ik de koeien uit het land en keek ik mijn ogen uit naar alle dieren op de boerderij. Daar ben ik met het virus besmet. Die liefde is nooit meer overgegaan.

Ik was enig kind en op school werd ik gepest. Geen idee waarom, maar dat pesten is ook een rode draad. Wat ik ervan heb overgehouden, is dat ik heel graag bij mensen in de gratie wil komen. Soms wordt daar misbruik van

gemaakt. Ze zeggen hier bij de dierenambulance soms dat ik te lief ben. Ja, wat is dan te lief?”

## 'Iedereen is gelijk'

„Ik roep altijd dat iedereen gelijk is, ongeacht afkomst, voorkeur of overtuiging. Behandel een ander niet zoals je zelf ook niet behandeld zou willen worden. Niemand is meer of minder dan een ander. Dat zie je hier ook aan onze vrijwilligers. Alles loopt door elkaar: jong, oud, nog werkzaam of al gepensioneerd. Je komt hier in een warm nest terecht, we vormen één grote familie. Allemaal mensen met een warm hart voor dieren én voor mensen. Dat laatste is ook heel belangrijk. Achter elk gewond of ontheemd dier staat namelijk altijd een mens die daardoor geraakt is. Je moet mens en dier met respect behandelen.”

## Zes poezen

„Op een gegeven moment ga je op jezelf wonen en dan komen de dieren vanzelf. Mijn eerste echtgenoot hield niet zo van honden, maar toen ik alleen kwam te staan, hield niemand me meer tegen. Er lopen nu zes poezen bij mij thuis en ik heb ook nog een paar vogels. Ik zit te dicht bij het vuur hè? Maar nu haal ik er een streep door, er komt geen zevende kat, anders noemen ze me straks nog het Leidse poezenvrouwje. Nou ja, dat wil zeggen: ik heb weleens tijdelijk dieren opgevangen waarvoor in het dierenasiel geen plaats was. Mocht zich zo'n situatie weer voordoen...”

## Dieren redden

„Na mijn schooltijd ben ik gaan werken als telefoniste-receptioniste. Toen de kinderen kwamen, ben ik eerst bewust thuisblijvende moeder geworden. Ik wilde niks van ze missen. Toen ze groter werden en mijn man de deur uit ging, dacht ik: ga ik nu doen wat ik leuk vind of blijf ik mijn hand ophouden? Zodoende ben ik in de avonden in de boeken gedoken en de opleiding tot hondentrimster gaan doen.

Op een gegeven moment keek ik vaak naar Animal Planet, de Amerikaanse tv-zender over het redden van dieren. Ik dacht: zou je zoiets in Nederland ook hebben? Zo kwam ik een jaar of twintig geleden bij de dierenambulance terecht, eerst zestien jaar als vrijwill-

ligster, later heb ik het stokje van oprichtster Carla van Steenbergen overgenomen.

Tot een paar jaar geleden heb ik zeven dagen per week ook nog nachtdiensten gedraaid, maar toen heb ik besloten een stapje terug te doen. Zeven dagen 24 uur per dag aanstaan: dat gaat een poosje goed, maar niet zo lang. Het dreigde mij ook een beetje boven het hoofd te groeien. Gelukkig ben ik nooit ziek – ik klop het altijd af – en lichamelijk heb ik niks, haha, ik heb net nog onder een Fiat gelegen.”

## Goed en kwaad

„Wat ik tegenkom? Daar kan ik een avondvullend programma van draaien. Ik kom het beste en het slechtste van de mens tegen. Er zijn zijn gelukkig heel veel goede mensen, het merendeel is lief en welwillend. Maar het punt is: de verhalen blijven meer hangen, die maken grotere indruk.

Een voorbeeld. Er belde een tijdje geleden een man met: ik heb mijn moeder gisteren als verrassing een hond gegeven, maar het klikt niet. Kunnen jullie 'm even komen halen? Blijkt het om een Engelse bulldog te gaan, toch geen lullig hondje. Ik zeg: nou, nee, we zijn er alleen voor gewonde dieren, u moet hier zelf een oplossing voor zoeken. Krijg ik even later een belletje van de politie dat er een mijnheer een hond heeft gevonden. Ik vraag: is het toevallig een Engelse bulldog? Ja dus. Snap je? Ik legde de politie uit dat ik deze mijnheer had gesproken. Helaas werd er de volgende ochtend een bulldog gevonden die aan een hek in park Cronesteyn zat vastgebonden. Daar kan ik niks mee, want je kunt niet bewijzen dat het om dezelfde hond gaat, maar je weet genoeg. Dat is triest.”

## Voorjaar: topdrukte

„De maanden april tot en met september zijn bij ons altijd hoogseizoen. Het begint in het voorjaar met vooral jonge vogels die uit het nest zijn gevallen of door katten zijn gepakt. Daarna komen de meeuwen en een vleugje zwaluwen.

Dan komt de vakantieperiode, waarin mensen helaas nog steeds beesten dumpen, dit seizoen vooral konijntjes. Mensen flikkeren ze gewoon op straat, zo van: dat beestje redt het wel, maar een tam



„Ze zeggen hier dat ik te lief ben. Wat is dan te lief?”

Yvonne Hijman-Neuteboom met haar eigen kat Pietertje, die ze als kitten van zeven weken oud uit een sloot redde.

Bleek dat achteraf haar eigen kat te zijn. Riep ze vanaf het balkon: 'Nemen jullie 'm maar mee, ik hoef hem niet meer'. Heeft ze die kat expres een zetje gegeven? Daar twijfel je dan aan. Allemaal dingen die helaas niet te bewijzen zijn.

Een kat die vastgelijmd zat op een lijmplank, ook zoiets. Sta je midden in de nacht een kat kaal te scheren zodat je zijn poten kunt losmaken. De eigenaar was in geen velden of wegen meer te vinden. Ik word soms zó boos, maar focus me niet meer op dat soort sadistische figuren. Op zo'n moment ben ik alleen maar met zo'n beessie bezig dat gewond voor me ligt.”

## Out of the box

„Je leert in dit werk om out of the box te denken, dit werk is niet voorgekauwd. Eigenaren van ziekte of gewonde dieren staan er vaak radeloos bij. Ik moet mijn hoofd erbij houden en handelen. Laast stonden we bij een dode poes, die was aangereden. We zagen haar buik bewegen. Ze was zwanger. Tijd om naar de dierenarts te gaan, had ik niet, iedere seconde telde. Met een aardappelschilmesje – bij gebrek aan een scalpel – heb ik de buik opengesneden. Helaas waren de kittens ook niet meer te redden,

konijntje redt het niet meer in de vrije natuur. Die gaat in een hoekje zitten wachten op zijn bakje eten.

Af en toe krijgen we nog wel meldingen binnen over honden die uit rijdende auto's worden gegooid of die urenlang in de hitte in een afgesloten auto zitten opgesloten. Onbegrijpelijk.”

## Kat op lijmplank

„Belt er een vrouw dat er onderaan haar flat een aangereden kat lag.

maar de dieren konden wel terug naar de eigenaar voor een fatsoenlijke begrafenis.”

## Vuurrode arm

„Je moet blijven nadenken, je hoofd erbij houden. Moet je een beest met een snavel vangen, dan pak je 'm daar, anders pikt 'ie geheid in het meest glinsterende wat hij ziet: mijn ogen.

Ik ben nooit echt gewond geweest, nou ja, toch wel, ik kreeg een keer een beet van een kat in mijn hand. Die werd vuurrood. Ik ben een week lang elke dag naar de eerste hulp geweest, want dat rode schoof op tot m'n elleboog en antibiotica hielp niet. Op het ziekenhuis zeiden ze: als die rode streep morgen niet minder wordt, nemen we je op. Gelukkig was dat net niet nodig.”

## Onbegrip

„Sommige mensen die ons bellen willen nu en het liefst tien minuten geleden worden geholpen. Dan hoor je bijvoorbeeld: daar verdienen jullie toch aan? Was dat maar waar. We krijgen maar een beperkte vergoeding, onze inkomsten komen vooral van giften en donaties. We doen ons best, maar kunnen niet altijd in tien minuten in

worden van het gekrijs. 'Nou, dan schiet ik 'm zelf wel af', hoor je soms. Doen ze gelukkig niet hoor.”

## Vaste ruimte s.v.p.

„We zitten nu tijdelijk hier (op een industrieterrein in Leiderdorp). Voor de ambulancedienst prima, maar niet voor ons vogelasiel. Er is ook geen opvang voor de vogels, geen volière of stukje water, niks.

Ons bestuur is al een paar jaar driftig bezig met het vinden van een goede locatie. Jaap van Meijngaarden, onze voorzitter, doet er alles aan om ergens in de regio een stuk grond te bemachtigen waar we kunnen bouwen. Maar het schiet nog niet echt op.”

## Voldoening

„Of ik gelukkig ben? Ja hoor! Nu even niet door mijn privésituatie waar ik het verder niet over wil hebben, het is nog te vers. Maar over een maand of wat is dat wel gesleten. Wat is er mooier dan dat je, zoals ik, van je hobby je beroep hebt kunnen maken? Ik haal zoveel voldoening uit het redden van dieren en het helpen van radeloze dieren eigenaren, van mensen die met de handen in het haar zitten. Je kunt met dit werk zo'n groot verschil maken.”

## 'Je zou haar moeten kopiëren'

Yvonne Hijman-Neuteboom, een rasechte Leidse met het hart op de tong, is helemaal gek van dieren. Onder haar leiding als coördinator van de Dierenambulance regio Leiden rukken de vrijwillige chauffeurs 4500 tot 5000 keer uit en worden zo'n 100 vrijwilligers aangestuurd. Afgelopen maanden steeg het aantal ritten tot 750, als die trend zich voortzet, stevent de ambulance na 45 jaar uit op recordaantallen. Ze is te laat voor onze afspraak bij de tijdelijke locatie van de

Dierenambulance regio Leiden op een Leiderdorps industrieterrein. Reden: ze is uitgerukt om een kitten uit het motorblok van een auto te bevrijden en ligt op haar buik ergens op straat. Een van de vrijwilligers excu-seert haar en zegt: 'Zoals zij is er geen tweede. Je zou Yvonne moeten kopiëren'. Even later komt ze binnenrennen, haar handen pikzwart van de olie, maar met een

voldane blik: het katje is gered en aan een dolblij eigenares overhandigd.



Miep Smitsloo  
miepsmitsloo@planet.nl